

Ing. Zdeněk Šmitmajer
Zdeněk Šmitmajer (senior)
Moto: Vlasta Šmitmajerová

uvádí

Originální teorii

Sumerského Seznamu králů a originální výpočty let jejich vlády před potopou, ale i z dob, které popisuje spis chaldejských čarodějů Necronomicon.

(výběr z díla Zdeňla Patricka „Dýmající zrcadlo I. díl)

© Zdeněk Patrick, 1992
© DAM 2000 Publisher, 2002
All rights reserved

*Oko lidské, kdy najde svůj čas pro krásu
věnec z pampelišek - klenot z topasů,
hřejivé paprsky slunce kreslí den,
to není sen, to není sen.*

Nébiru - hvězda bohů

*V kolébce vesmíru hýčkaný čas
v jemňounkém závoji, vesmírném orloji
semeno vesmíru vyseje zas.*

Babylónský epos Enúma eliš, sestavený z mnoha fragmentů pocházejících převážně z Ašurbanipalovi knihovny v Ninive, je jedním z nejzajímavějších klínopisných dokladů, dokumentujících neobyčejné znalosti našich předků - o vzniku naší sluneční soustavy. Obsahuje však informace „navýsost“ nesouměřitelné s vědeckou vizí „úsvitu lidstva“ (v přisuzované úrovni jednoduchého pluhu, bederní roušky. Snad z dávných dob, krátce po skolení posledního chlupatého mamuta).

„Když nahoře nebesa nebyla pojmenována a dole Země ještě nebyla.“ Tehdy Apsú a Tiámáta postupně stvořily nové bohy - planetární vládcy.

Jak se zdá, sumerský epos, potažmo staří Sumerové, se nikterak netají informacemi staršími, než může být naše planeta, jejíž věk (počítaný na miliardy let) je více než úctyhodný. Nelze jinak, než připomenout i jedinečný fakt, že uvažovali nejen o dvanácti planetách, ale i o Zemi, jako sedmé planetě (počítané, nikoli od Slunce, jak by se dalo od tuzemců přirozeně očekávat, nýbrž od okraje naší sluneční soustavy. Tedy z pozice přicházejících „návštěvníků“).

Vláda Chaldejských vládců podle originální teorie

Sluneční soustavu starých Sumerů tvořili následující vesmírné objekty:

Mummu	- Merkur
Lachamu	- Venuše
Ki	- Země
Lachmu	- Mars
Nébiru	- Marduk
Kišar	- Saturn
Anšar	- Uran
Anu	- Neptun
Gaga	- Pluto
Šamaš (Uttu)	- Slunce
Nannar - Šin	- Měsíc
Kaka?	- neznámý objekt obíhající kolem Anšara
Tiámata	- neznámá planeta - nyní pásma asteroidů
Kingu	- měsíc Tiámaty - později snad Šin
Jupiter	- Ea, Enlil

Pro úplnost si jen připomeňme, že Merkur (Mummu) je viditelný jen zřídka a mohou jej občas spatřit jen majitelé zvláště vyvinutého orlího zraku. Do podobné skupiny planet patří i Anu (Neptun - „poprvé objevený“ až 13. března 1781 Williamem Herschelem). Uran (Anšar) a Pluto (Gaga) jsou naopak viditelné pouze prostřednictvím výkonného teleskopu. Tedy aparatury, o které si mohli staří Sumerové (ale i Mayové) nechat jen zdát.

A přesto se autor Enúma eliš snaží podřývat vědecké autority svým nestydatým tvrzením, že nejdříve byl stvořen bůh Lachmu (Mars) a bohyně Lachamu (Venuše). Dříve než se však mohli stát mocnými protagonisty dávných eposů, byli stvořeni jiní hvězdní vládcí - bůh Anšar (Uran) a bohyně Kišar (Saturn).

Ti se následně stali rodiči samotného boha nebes Anua (Neptun) a ten naopak zplodil mocného stvořitele Nudimmuda (Enlil - Jupiter).

Ze zmíněného eposu lze vyčíst, že za jistý čas hvězdní bohové, neklidně obíhající kolem Šamaše (Uttu - Slunce), rozbouřili nitro Tiámaty - jediné nositelky života v této části vesmíru. V tomto

Vláda Chaldejských vládců podle originální teorie

okamžiku je již jisté, že Tiámatě, ani náhodou, neprospívají titánské (slapové) síly nepravidelně obíhajících planet a ona sama se stává neklidnou.

V těch dávných časech Apsú, prasíla vesmíru, povolává, do nově tvořící se sluneční soustavy, Mummua (Merkur). Jeho pozici ustanoví tak, aby byl Tiámatě nablízku. Nicméně k očekávanému uklidnění „hvězdných bohů nedochází.

Naopak. Nově zachycená planeta Mummu meziplanetární neklid jen a jen umocní...

Božské hvězdy (planety) nyní pobíhají ještě zmateněji a nitro Tiámaty bouří ještě mocněji. Právě tehdy Ea (Enki - bůh moudrosti), ve snaze zabránit katastrofě, zastaví pohyb Mummua. Eliminuje i nepříznivý vliv Apsúa reprezentovaný jeho novou božskou září.

Planetární kataklyzma však ani nyní zdaleka nekončí. Z nitra svatého Apsúa (z kosmického praoceánu) se v tomto nestandardní okamžiku vývoje „naší“ sluneční soustavy, vynoří další kosmické těleso s nevyzpytatelnými tendencemi.

K naší ústřední hvězdě se řítí sám veliký Marduk, syn boha Ey, přicházející z dalekých končin Univerza - od hvězdy Nébiru.

Nová konstelace planet ještě více rozbouřila nitro, již tak nepokojně Tiámaty. Běsnění titánských sil je ještě mocnější. Hrozivá planoucí záře a jedenáct jejich souputníků, v jejichž čelo se postavil Kingu, začíná ohrožovat i samotné božské příbytky.

Kingu, její největší měsíc, je vzápětí povýšen mezi bohy (přestává být přirozenou družicí - stává se objektem se samostatnou oběžnou dráhou kopírující běh Tiámaty).

Mezitím se planeta Marduk, přicházející z oblastí, kde září hvězda Nébiru, neúprosně blíží k Tiámatě v protisměrném pohybu. Nic již nemůže zabránit planetární kolizi.

V samotných základech se Tiámata zachvěla, když Marduk rozstřel své síte a vystřelil blesky ze svých zbraní. Zavířily smršťe a hrůzné elektromagnetické bouře. Slapové síly vzedmuly hladiny Tiámatiných oceánů a následné zátopy smetly vše živé s povrchu planety. Divoké víry vichrů naplnily její nitro. Jedenáct stvůr, doprovázejících dřívější nositelku života, bylo nevratně uvrženo do sítí.

Uvázlo v nastražené pasti.

Roztržena vedví - z jedné části roztroušená na nebesích - z druhé vlečená Mardukem (nebo snad i samotnou planetou Nébiru?) prošla nebesy, aniž její vody a oceány jakkoliv vytekly do kosmického prostoru. Byla tažena blíže ke Slunci. Až do míst, kde se měla stát základním kamenem protějšku Enlilova sídla. Tam měl být postaven velký chrám Ešarra (svatyně boha Enlila v Nipuru - Mezopotámie).

Kingu, nejmocnější z jedenácti nestvůr, byl zbaven tabulek osudu - přestal být hvězdným bohem - planetou určující osudy. Byl připojen k mrtvým bohům. Stal se přirozenou družicí - možná planety Země.

Marduk pak zbudoval sídlo velkých bohů a hvězdy seskupil v nová souhvězdí. Stanovil dobu jejich oběhů, určil dráhu hvězdy Nébiru, aby žádné nebeské těleso již nikdy nevybočilo ze své dráhy. Nannarovi (Sín, možná někdejší Kingu) dal vzejít nad Zemí a přesně určil jeho fáze i polohu směrem ke Slunci.

Pro nové bohy vystupující z vesmírného oceánu Apsů a sestupující z nebes k poradnímu shromáždění, byla vystavěna svatyně, aby si zde odpočinuli po namáhavé vesmírné cestě.

Tehdy došlo k sestavení všech souhvězdí zvěrokruhu a jen Marduk je mohl zničit a znovu vytvořit...

Zbývá již jen maličkost. Rozumně odpovědět na otázku, kdo předal pastevcům starého Sumeru, v době, kdy Země byla dozajista ještě plackou kolébající se na hřbetě obrovské želvy, tyto poměrně slušně fundované informace.

Nikterak nelze opomenout ani zajímavou hypotézu, že pásmo asteroidů mezi Marsem a Jupiterem bylo kdysi, v dávných časech, nedílnou součástí životodárné planety pokryté vodami oceánů. Právě té, jež byla zničená „bohy“ přebývajících na pohybujícím se kosmickém objektu zvaném Marduk, či Nébiru.

Někteří lstiví badatelé naopak předpokládají, že Nébiru byla tehdejší Polárkou. Pokud mají pravdu, pak v dobách, kdy epos vznikl, mohl sídlit bůh Marduk v souhvězdí Cassiopei. A naopak hvězdy s označením „b“ a „g“ byly sídlem bohů Enlila a Ey. Pokud ano, pak v tomtéž okamžiku se z Marduka stává prachobyčejný, nicméně velmi nebezpečný agresor z dalekých vesmírných končin.

Jiní výzkumníci jsou naopak přesvědčeni, že „hvězda“ Nébiru

byl obyčejný kosmický objekt, pohybující se nekontrolovatelně vesmírným prostorem. Po meziplanetární kolizi se následně stal nedílnou součástí našeho planetárního systému - s dobou oběhu - 3600 let.

Není žádným tajemstvím, že pro tuto planetu Nébiru měli Sumerové znak kříže, zatímco bohové, hvězdy i planety byly opatřeny „božskou“ hvězdičkou.

Jiným fascinujícím poznatkem je ta možnost, že Země může být větší částí planety, jež nesla v sumerském podání jméno Tiámata. Pak nejsou pozemské oceánské propasti mateřskou částí stávajícího Měsíce, ale dílem již zmíněného vesmírného kataklyzmatu.

Jestliže ano - pak v pásmu asteroidů mohou být nejen pozůstatky Tiámaty, ale i hypotetické planety Nébiru, o jejímž dalším šťastném osudu lze s úspěchem pochybovat. Mimo to je velmi nejspíše, zda Nébiru byla skutečně hvězdou vzdáleného souhvězdí. Mohl to být objekt vykonávající obří dílo zkázy v rámci anexe naší „záhumenkové oblasti“ kosmického prostoru.

Jistý příznak věrohodnosti lze vytušit i v pečeti strachu prastarých národů a jejich legend.z vesmírných katastrof, ačkoliv se měly jejich představy zákonitě pohybovat pouze na úrovni obav o osud želvy, či slona, nesoucího zemskou desku. Není rovněž jisté, zda se tato, nebo podobná katastrofa nekonala poblíž historicky podložené epochy.

Mnohé indicie mohou tuto spekulaci potvrdit - jiné, vědecky podložené, naopak zcela zavrhnout.

Snad i proto musel „beze stop“ zmizet národ, jenž se kdysi, před mnoha tisíci lety, objevil a ohromil okolní „vyvolené“ národy „hovorými“ informacemi dotýkajícími se samotných nebes.

Jejich dvanáct planet tehdy ještě poctivě kolotalo kolem Slunce. Země byla neoddiskutovatelnou koulí. Návštěvy z nebes vítaným zpestřením možná netelevizních večerů. Záznaky běžným fyzikálně-technickým jevem doprovázejícím některé činnosti návštěvníků z dalekých končin nebes, či chcete-li - vesmíru.

Je více než pravděpodobné, že v zájmu upevnění moci domorodých náčelníků podléhaly veškeré informace o mimozemcích přísněmu utajování skutečností. Bohové mohly být propříště monitorovány pouze mocnými, na králově vůli zcela nezávislými superviso-

ry. Agenturami, které kupodivu dodnes s nikým nekamarádí a jejichž morální kodex není vůbec morální.

Není tedy divu, že Řekové a Římané, v daleké sumerské budoucnosti, budou nositeli názorů (co se týče naší sluneční soustavy) – přesně zcela opačných.

Nemluvě o tom, že na pořadu dne budou hony na „čarodějnice“ a plameny slavnostního autodafé přesvědčivě vymytí jakýkoli náznak kacířských myšlenek. K uspokojení tužeb tajných hegemonů, podpůrných servilit a přidružených komodit.

Za své vzali myšlenky o mnohosti zabydlených světů, obíhajících kolem své ústřední hvězdy. Setrvalý stav, jež dodnes není radno nikterak porušit. Nekrmit, nedráždit. Neboť i důmyslný sankční mechanismus doznal jistých revolučních změn.

*Nechť naslouchají dávní bohové, kteří jsou v nebi,
i ti, kteří jsou v temné zemi...
Kdysi, v dávných časech, byl Alalu v nebi králem.
Alalu v nebi sedí a mocný Anu, první z bohů, stojí před ním
a k jeho nohám se sklání...
Devět souzených let byl Alalu na nebesích králem.
V devátém roce proti Alalovi zvedl Anu boj.
Porazil jej a Alala před ním utekl na temnou zem.*

Vládci nebes

Chetitská legenda o původu bohů

Opět jedna nebeská válka bohů?

Stalo se tak údajně snad na počátku věků. V dobách, kdy na Zemi ještě panovala tma. Mnohem dříve, než po nebeském trůnu zatoužil i otec bohů Kumarbi. Tehdy, kdy nekonečným vesmírným prostorám vládl sám božský Alalu.

Tentokráte je to Chetitská kosmologická legenda, která tvrdí, že i počátek věků měl svá pravidla. Vláda nad blízkými i vzdálenými končinami vesmíru náležela první generaci bohů.

Dnes, již není zcela jisté, zda devět souzených let vlády bylo předem demokraticky“ ustanoveno, či naopak usurpováno zločineckými praktikami, nikoli nepodobnými běžným zvyklostem po-

zemských náčelníků. Jak chutná moc nám již Alalu neřekne. Jeho očividná nechuť opustit veškeré vladařské vymoženosti se stala, pro služebně podřízeného boha Anua, naopak zákonným důvodem k velké palácové revoluci.

Nejistá je i chronologie událostí. Nicméně boje božských bytostí na nebesích nejsou ani pro křesťanskou kosmologii nic výjimečného. Uvážíme-li, že osud božího odpůrce, jemuž se rovněž zachtělo být vládcem kosmu, se promítl do reálného času mnoha životů pozemšťanů a to nejen v dobách, kdy na Zemi řádila Svatá inkvizice.

Po svržení Alala vládl Anu na nebesích plných devět let a Alalův potomek jménem Kumarbi mu posluhoval. Přičemž je nutné uvážit i fakt, že devítka minulosti byla číslem ukrývajícím božská tajemství a vyslovující zákaz vyzrazení. Nikoho tedy již nepřekvapí, že v devátém roce své vlády zahájil Anu preventivní boj proti Kumarbimu, jenž si mohl, jako Alalův potomek, činit nebezpečné nároky. Kumarbi byl poražen a za nejistých okolností zplodil dvě nestvůry - draka Chedamma a obra Ullikumihio. Obě stvůry, či naopak nestvůry, byly pro všechny zúčastněné nebývalou pohromou, jež dokonce vylidnila celá města a ohrozila také, v podobě obra Ullikumihio, i samotná nebesa.

Celý epos pak velice připomíná známou řeckou kosmologickou legendu o boji Gigantů a Titanů z počátku věků.

Zkrátka minulé věky, nezachycené historiky a tedy formálně neexistující, se vyznačují mnoha podivnostmi, o kterých se ve „vyšších“ kruzích nehovoří. Snad i proto, že mohou u zmíněných „gentlemanů“ vyvolávat frustrující „husí kůži“ snad i na chodidlech.

*Za onoho dne, onoho dávného dne,
za oné noci, oné vzdálené noci,
onoho roku, onoho dávného roku,
kdy se květy rozvily dle božského plánu,
kdy nebe se od Země vzdálilo
kdy od nebe se Země oddělila...*

Strom Chuluppu
Sumerský epos

Vláda Chaldejských vládců podle originální teorie

Oblast mezi řekami Eufratem a Tigridem, kterou kdysi staří Řekové nazvali trefně Mezopotámií (Meziříčím), je právě tím místem, které bylo v minulosti vyhrazeno národu, o němž jsme neměli ještě do nedávna ani potuchy.

Svou zemi nazývali Kengir, či Sumer, a sami sebe Engi - Černošlanci. Aniž jsme je kdy znali, používali jsme, a nadále používáme mnohé z toho, co tento nadaný lid vytvořil.

Zanechali nám nejen šedesátkovou soustavu, kterou dodnes úspěšně používáme, ale odlévali i kvalitní bronz moderními metodami na „ztracený model“, psali své zákony, eposy i poezii klínovým písmem, jehož rozluštění odolávalo déle než egyptské hieroglyfy.

První archeologicky potvrzený psaný zápis, piktografické písmo objevené v Uru, Uruku a Kiši, datují vědci do roku 3000 př. n. l. (krátké časování). Klínopisné písmo se dle těchto odhadů objevilo až po roce 2900 př. n. l.

Podle sumerských zápisů jej jako „dar bohů“ odevzdal „lidu“ druhý vládce Uruku Enmerkar. Syn prvního krále po potopě světa - Meskiagašera, jenž byl naopak synem samotného boha Uttua (Uttu - boha Slunce a spravedlnosti uctíváný v Larse a Sipparu).

Ačkoliv nám vědci tvrdohlavě předkládají sumerskou vizi Země, jako nejplacatější placky všech dob, plující nekonečným oceánem, oni sami zbožná vědecká přání svých možných potomků ani zdaleka nerespektovali. Byli naopak přesvědčeni, že Země je sedmou planetou naší sluneční soustavy ve směru k naší životadárné hvězdě.

Jejich astrologičtí mágové hravě vypočítávali oběhy planet a matematikové počítali, pro pozdější dobu, neuvěřitelným číslem 10^{65} .

Vedle šedesátkové soustavy úspěšně pracovali i se soustavou desítkovou.

V babylónských dokumentech, pocházejících z roku 2000 př. n. l., lze vypořadovat fakt, že také v této oblasti byl zaveden systém velmi podobný tomu, co se ve dvacátém století využívá zejména v oblasti výpočetní techniky:

Vláda Chaldejských vládců podle originální teorie

2^5	2^4	2^3	2^2	2^1	2^0	
32	16	8	4	2	1	
0	0	0	0	0	1	= 1
0	0	0	0	1	0	= 2
0	0	0	0	1	1	= 3
0	0	0	1	0	0	= 4
1	1	1	1	1	1	= 63

Zkrátka pozice stejného čísla určuje jeho hodnotu. Tento systém, jenž se dnes uplatňuje s úspěchem v paměťových buňkách počítače, umožnil (zřejmě již v roce 2500 př. n. l.) nejen sčítat, ale i násobit či dělit. Pozdější řecký civilizační zázrak (až do dob Archimedových) naopak označoval vše, co bylo nad 10 000 (miriada) slovem binbir - příliš mnoho. O Římanech ani nemluvě.

Ranný sumerský číselný zápis založený na systému pozice teček a čárek naopak (do jisté míry) připomíná spíše mayský číselný kód. A jejich bohové?

Ti navzdory pracně budovaným vědeckým publikacím, sídlili na okolních planetách a čas od času navštěvovali i tuto planetu. Někteří z nich se dokonce zde usídlovali, aby obcovali s lidmi.

Mocný drak, jenž v Eridu stojí,

jehož stín pokrývá nebe i Zemi...

Enki, hojnosti pán, vládce Anunnaků...

Enki a řád světa

Sumerský epos o „pánu Země“

Zasvětitel prastarého národa Engiů - bůh moudrosti Enki, jeden ze sumerské božské triády (Enlil, Enki, Anu). Ztotožněný později s legendárním vládcem veškerých vod - Apsů - původní prásílkou, či praoceánem kosmu. Tentýž, jehož staří Řekové nazvali Oanes (cizinec). Bůh Ea, jenž v noci pobýval v hlubinách Erythrejského moře, aby ve dne vycházel ze svého podmořského paláce na souš vyučovat lidské bytosti. Tvor, jehož přirozenou lidskou tkáň chránila jiná, podobající se šupinaté rybí kůži.

Podivný mimozemský hybrid se dvěma kůžemi, vlastníci prý padesát služebníků. Démonů zvaných Lachama. Ti, jakoby svému

pánu „z oka vypadli“. Oblečení do rybí kůže byli prý tak oškliví, že jistý babylónský kněz Berrosos (300 př. n. l) byl nucen použit pro ně termín Annedotos (ošklivý) a Mysaros (hnusný).

Mocný drak a strážce Země byl též neomezeným vládcem nad nižšími bohy Anunnaky, z nichž někteří sídlili na nebesích - jiní v podzemním paláci „Velké spravedlnosti“ - nazývaného Sumery Egalgina. Jiní vyšší sumerští bohové, sedm Igiů, sestupovalo sporadicky na Zem, když načas opouštěli svá nebeská sídla. Přicházeli ze svého posvátného pahorku visícího kdesi na nebesích, nazývaného Sumery Duku. Z téhož, ze kterého v dobách katastrof přicházela strádajícím pozemšťanům potrava.

„Nejdříve sestoupilo království z nebes do města Eridu, aby se krátce před potopou vzdálilo zpět na nebesa,“ tvrdí neomylně sumerský „Seznam králů“, nalezený v Larse a Nippuru (Eridu - dnešní Abú Šahrejn - leží 20 km jižně od Uru. Věrohodné příznaky a archeologická bádání v jižní Mezopotámii tuto hypotézu potvrzují, neboť určují dataci nejstaršího osídlení v 18. vrstvě města Eridu rokem 5000 - 6000 př. n. l. Přičemž první chrámová výstavba pochází ze šestnácté vrstvy). Eridu se stalo významným sídlem „mocného draka, jehož stín pokrývá nebe i Zemi. Kdy se tak stalo?

*Za oněch dnů, kdy nebe a země stvořeny byly,
za oněch nocí, kdy nebe od země bylo odděleno,
v oněch letech, kdy osudy byly určeny,
kdy Anunnakové byli zrozeni
a bohyně do manželství vzaty byly,
mezi nebe a Zemi se rozdělily.*

*Když bohyně otěhotněly a rodily,
tehdy pro jídlo a pití své bozi ještě pracovali.
Velcí bohové na práci dohlíželi, nižší bozi nosili košíky,
při hloubení kanálů v Charalu hlínu sypali.*

Enki a Ninmach

Starobabylónský epos (z 1800 př. n. l.)

Kdo z kacířů si dnes dovolí určit čas dávných dob, ve kterém byli zrozeni Anunnakové. Mocní páni nebes a Země? Stalo se tak

tehdy, kdy bohyně byly vzaty do manželství, aby rodily na nebesích i na Zemi?

A na nebesích přebývalo v těch dobách šest set Anunnaků. Tři sta později sestoupilo na Zem, aby v Mezopotámii vybudovali důmyslný systém zavlažovacích kanálů, přivádějících životadárnou vodu z nedalekých řek Eufratu a Tigridu.

Dramaticky měnící se klima na Sahaře bylo předzvěstí změn i v daleké Mezopotámii. Další osídlení mnohých oblastí bylo podmíněno umělým zavlažováním. A skutečně. Ještě dnes je patrný důmyslně vybudovaný systém zavlažovacích kanálů, o nichž sumerské eposy tvrdí, že byl vybudován bohy.

*Když bohové ještě byli lidmi,
pracovali a lopotili se,
těžká to byla námaha a mnohá nesnáze.
Velcí Anunnakové jen sedmi Igiům
uložili všechnu robotu.
Ti počítali léta námahy.
Celkem dva tisíce a pět set let
nesmírně a těžce pracovali ve dne i v noci.*

Akkádský epos o stvoření člověka a potopě světa

Epos o stvoření člověka a potopě světa.

(Asyrská legenda)

„Když bohové byli ještě lidmi, pracovali a lopotili se“. Tato slova navozují další dramatické události, kterými začíná nejen epos o stvoření člověka, ale i o nebývalé potopě světa (Atrachasis). Vypráví o časech, kdy Anunnakové, velcí nebeští bohové, přidělili nižším bohům Igiům vyčerpávající a nekonečnou práci při stavbě zavlažovacích kanálů. Dva tisíce a pět set let těžce pracovali a počítali léta strádání. Dřeli do úmoru na stavbách zavlažovacích kanálů, až do dne, kdy nádoba jejich trpělivosti přetekla.

Vzbouření bohové se vydávají na protestní pochod směřující, jak jinak - k sídlu nejvyššího boha Enlila, aby tak dali jasně najevo svou nevoli.

Za hluboké noci obkličují palác boha Enlila. Vzápětí se rozpoutává se bitva mezi vzbouřenci a narychlo povolánými bodyguardy

boha Enlila. Ten okamžitě požádá o pomoc velké Anunnaky - strážce nebes. Ti ještě téže noci, v čele s Anuem, králem nebes, vytvoří v Enlilově sídle improvizovaný soudní dvůr a neprodleně zahájí vyšetřování.

Shromáždění bohů operativně analyzující příčiny vzpoury vydává, po důkladném uvážení, závěrečné komuniké. Podněcovatel vzpoury nebyl nalezen. Spáchaný zločin bude tedy eliminován řešením jeho pravých příčin. Nicméně jeden z nevinných bohů však bude zabít, neboť z jeho krve, smíšené s hlínou, bude stvořen člověk (zvrhlé genetické inženýrství na počátku věků?), jenž převezme na svá bedra robotu bohů.

Tak se i stalo.

Lidstvo dávných věků

chléb nedovedlo jíst,

nedovedlo se oblékat do šatů.

Lidé údy měli nahé a jako ovce požírali trávu,

vodu pili z kanálů.

... tehdy na příkaz Enkiho a Enlila

ovce s obilím sestoupily ze svatého pahorku Duku na Zem.

Sumerské mýty

Ponechme veškeré asociace v souvislosti s identifikací „svatého pahorku“ z něhož sestupují nejen bohové, ale v případě nutnosti i potrava, prozatím svému osudu a věnujme se dalšímu osudu lidstva.

Uplynulo dalších dvanáct set let.

Po celé Zemi se rozmnožila lidská havěť, jež svým povykem obtěžovala mocné bohy nejen v podzemských palácích, ale i na nebesích. A tak bylo zakrátko rozhodnuto eliminovat zdroj nevítaného hluku.

Suchem, hladem a nemocemi.

Devět let bezúspěšně decimovali bohové nepovedené lidstvo. Lidé hladem vysílení a šílení se potáceli vyprahlou krajinou, přičemž jeden požíral druhého.

Božsky vyhlazovací plán o konečném řešení lidské otázky - hanebně ztroskotál.

I bylo rozhodnuto nejvyššími bohy zničit lidstvo potopou.

...I začala potopa.

A síla její jako válka na lidstvo dolehla.

Již nevidí druh druhá,

již se nepoznávají v té zkáze

a potopa řve jako býk,

jak orlí křik se nese jekot větrů.

Temnota zhoustla a slunce se skrylo.

Po sedm dní běsnila bouře a potopa.

Epos „Bůh války Erra“

(podle tabulek pocházejících z roku 700 př. n. l.)

A tehdy, po velké katastrofě, opět sestoupilo království z nebes do města Eridu. Pak i do ostatních měst.

Sumerský Seznam králů

Otevřel ústa svá Vládce bohů a pravil: „Když jsem se kdysi rozhněval a ze svého sídla zvedl, abych přivolal potopu. Když jsem povstal ze svého sídla, rovnováha nebes a Země se uvolnila. Kvůli nebi, jež se chvělo, se změnilo postavení hvězd. A již nikdy se (hvězdy) nenavrátily na svá (původní) místa. Kvůli rovnováze nebes a Země, která byla uvolněna, prameny vyschly a vysoké vody opadly.“

Marduk, státní bůh Babylónu, tvrdí (v eposu „Bůh války Erra“), že naší planetu kdysi postihla blíže neurčená kosmická havárie. Rovnováha nebes byla prý narušena a trvale se změnilo i postavení hvězd na obloze. Přirozený běh byl vesmírnými silami narušen natolik, že množství přírodních pohrom, včetně zničujících zátop, zdecimovalo původní obyvatele Země. Pak přišla velká sucha tvrdí velký Marduk.

Prudké tání, změna sklonu osy rotace, ale i následná změna těžiště planety, přelévající se masy vod, by hravě, v několika málo relativních okamžicích, smetly s povrchu vše, co dnes tak usilovně hledají nejen romantičtí badatelé.

Pokud jen na malý okamžik připustíme možnost, že sumerské legendy mají reálný základ, pak období krátce před rokem 6000 - 6400 př. n. l. je, v souladu s legendami, obdobím katastrof, změn v

postavení hvězd na noční obloze a ničivých záplav připomínajících potopu světa.

A nezbyl téměř nikdo, kdo by vyprávěl.

Pokud uvažujeme 1200 let lidského hemžení sumerskými legendami a 2500 let budování zavodňovacího systému nespokojenými Igigy, pak lze předběžně dojít k následujícímu závěru.

Království z nebes sestoupilo do města Eridu před rokem 8345 př. n. l., práce na zavlažovacích systémech byly započaty bohy Igigy v době dramatických klimatických změn kolem roku 8345 př. n. l. Ukončeny byly přibližně rokem 5845 př. n. l.. Rokem stvoření legendárního sumerského předka.

Další budování zavlažovacího systému je již jen v kompetenci právě stvořeného lidstva.

Což je velmi zajímavé snad i proto, že stav věcí skutečných odpovídá legendám.

V té době prý ještě vládne ve městě Uruk otec Utanipištiho – Ubaratutu. Poslední král před potopou. Ta by podle sumerských legend spadala do roku 4645 př. n. l. (Wooley 4250 př. n. l.).

Celý problém s datací nabývá na neřešitelnosti v okamžiku, kdy nahlédneme do „Seznamu králů před potopou“. Celkem osm králů vládlo plných 241 000 let. Nad tímto číslem zaplesá nejedno vědecké srdce, neboť je dostatečným důkazem, že vše jsou jenom legendy připomínající nebetyčný blábol amatérského pseudovědkumníka.

Nicméně.

Nabízím levné řešení (jenž prozatím nebylo nikým publikováno), založené na poznatku, že mnozí neprozíraví vědečtí aspiranti opomenuli možnosti šedesátkové soustavy. Zároveň připomínám jistý stupeň Istivosti, se kterou se Sumerové hravě vypořádali s odměřováním oběhů planet.

A ubezpečuji váženého čtenáře, že Jan Kepler (1571 - 1630 n. l.) nemohl být vrchním sumerským poradcem pro nebeské záležitosti, ani kdyby se „na kusy rozkrájel“.

Ponecháme tedy v klidu všechny jeho zákony, eliptické dráhy, poloměry, společná ohniska, rychlosti, siderické a synodické oběhy planet.

Musíme se jen smířit s tím, že spojnice jakékoliv planety se Sluncem opíše, za jeden její den, úhel 360° . Tatáž planeta oběhne své Slunce, po jakékoliv dráze, libovolnou rychlostí, v nedefinovatelné vzdálenosti od Slunce (za jeden její rok) rovněž 360° .

Její možný Měsíc oběhne kolem planety tímž způsobem, jako planeta kolem Slunce - celých 360° . Kolem Slunce, společně s planetou, opět svých 360° . Rovněž vzdálenosti hvězd, blikající na nebeské báni, můžeme poměřovat pouze úhlově.

Zdánlivé otáčení nebeské sféry (posouvání jarního bodu po ekliptice vždy o $1^{\circ}/70$ let - $360^{\circ}/25$ 200 let) jež dalo vzniknout zodiaku (zvířetníku) poměřujeme úhlem 360° . Jednotlivým dvanácti znamením je přiřazen úhel 30° .

Nyní si připomeňme skutečnost, že relativně nedávno a celkem hravě, se sumerským odkazem operovali ještě naši prarodiče (pár, tucet, mandel, kopa). Hodina, minuta a vteřina patří do téže šedesátkové soustavy, jako ostatně 360° - úhlová míra kruhu. Když rozměr poloměru (potažmo i číslo π) je zcela lhostejný. Což se za okamžik projeví jako geniální vynález národa, jenž měl na tisíce let upadnout v zapomenutí.

Základem necht' je magické číslo sar - 3600 (je dělitelné čísly 1, 2, 3, 4, 5, 6, 8, 9, 10, 12, 15, 16, 18, 20, 24, 25, 30, 36, 40, 45, 48, 50, 60, 72 - ale i dalšími násobky čísel, z nichž právě číslo 360 sehrává dominantní roli).

Od něho Sumerové odvozují nejen počty měsíců v roce (12), sumerskou hodinu, minutu, plošné, či váhové, míry, ale zřejmě i počty let vlády jednotlivých králů před potopou tak, jak jsou uvedeny v Seznamu králů.

Plošná míra

Sar = 60 ginů = 180 še

Váhová míra

mana = 60 ginu (šekelů) = 180 še

Předpokládejme nyní, že časový údaj byl dán oběhem planety kolem ústřední hvězdy a vše bylo poměřováno tak, aby porozuměly i ty bytosti, které přicházely z jiného koutu vesmíru a jejich planeta obíhala své Slunce za 3600 (ale i 360) pozemských let.

Seznam králů před potopou

(copyright © 1994 Zdeněk Patrick)

Alalu	král v Eridu vládl	28 800 let	$28\ 800 : 360 = 80$
Alalgar	král v Eridu vládl	36 000 let	$36\ 000 : 360 = 100$
Enmenluanna	král v Badtabiře	43 200 let	$43\ 200 : 360 = 120$
Enmengalama	král v Badtabiře	28 800 let	$28\ 800 : 360 = 80$
Dumuzi Pastýř	král v Badtabiře	36 000 let	$36\ 000 : 360 = 100$
Ensipazianna	král v Laraku	28 800 let	$28\ 800 : 360 = 80$
Enmenduranna	král v Sipparu	21 000 let	$21\ 000 : 360 = 58 + 1/3$
Ubarututu	král v Šuruppaku	18 600 let	$18\ 600 : 360 = 51 + 1/3$

Celkem 241 200 let 241200 : 360 = 670

„Seznamy králů“ tvrdí, že před potopou vládlo celkem 8 králů (v 5 městech) celkem 241 200 let ($241\ 200 : 360 = 670$ let zdánlivě skutečných, přičemž 1 rok - 360^0 - má 12 měsíců po 30 dnech.).

Poněkud polovičaté a nic neřešící resumé. Rozhodně se však pro nás zmenšila doba panování předpotopních vládců Sumeru na celkem přijatelný časový interval.

V následujícím okamžiku se pokusím potvrdit hypotézu o mimozemské civilizaci sídlící na Nébiru (pravděpodobně hvězda v souhvězdí Cassiopei), respektive sídlící na objektu pojmenovaném Marduk (jež se na počátku věků vynořila z těch oblastí vesmíru, které bylo v době vzniku eposu Enúma eliš stanoviště Polárky - možná hvězdy nazvané Nébiru).

Jsem přesvědčen o tom, že počty let uvedené v „Seznamech králů“ jsou pravdivé do té míry, pokud vyjadřují převod časových měr mezi dvěma odlišnými systémy obíhajícími v té době kolem Slunce (Šamaše) po různých drahách, s různou délkou oběhu - avšak se společným jmenovatelem 360^0 . Připomeňme si míru sar = $60\text{ ginů} = 180\text{ še}$.

Jakákoliv planeta oběhne kolem Slunce a urazí-li tuto dráhu za libovolnou dobu, v libovolné vzdálenosti od ústřední hvězdy, po libovolné elipse - úhlovou dráhu $60\text{ ginů} = \text{sar}$ (pro nás $360^0 - 1$ rok, $1\text{ gin} = \text{našich } 6^0$).

Přičemž by se pozemský sar stal neužitečným, pokud vznikl sám o sobě, nekonfrontován s časovou mírou odměňující časový interval srozumitelný pro všechny zúčastněné strany - v tomto případě - délku panování předpotopních vládců.

Předpokládejme tedy následující možnost.

Oběhne-li Země 6 x kolem Slunce (překoná-li úhel $6 \times 60\text{ ginů} = 360\text{ ginů}$), pak hypotetický objekt - sídlo boha Marduka - urazí na své pouti kolem Slunce pouze 6 ginů.

Celý jeden sar (Mardukův oběh -1 rok) trvá $(360:6) \times 60 = 3600$ pozemských let.

Tvrdí-li dosazený pozemský náčelník, že vládplných 43 200 ginů, pak Igi-gové, Anunnakové, či stále hypotetičtí obyvatelé planety Marduk pochopí, že $43\ 200:60\text{ giny} = 720$ pozemských let.

Tvrdí-li však cosi podobného pozemšťan, pak je to logicky 10x méně - tedy 72 let. Jinými slovy 600 pozemských let je teoreticky 1 velký gin na planetě přicházející od hvězdy Nébiru).

V Seznamu králů po potopě je pro změnu použit pouze pozemský sar - respektive gin.

Seznam králů před potopou

(copyright © 1994 Zdeněk Patrick)

Alalu	král v Eridu vládl	28 800 let	$28\ 800 : 600 = 48$
Alalgar	král v Eridu vládl	36 000 let	$36\ 000 : 600 = 60$
Enmenluanna	král v Badtabiře	43 200 let	$43\ 200 : 600 = 72$
Enmengalama	král v Badtabiře	28 800 let	$28\ 800 : 600 = 48$
Dumuzi Pastýř	král v Badtabiře	36 000 let	$36\ 000 : 600 = 60$
Ensipazianna	král v Laraku	28 800 let	$28\ 800 : 600 = 48$
Enmenduranna	král v Sipparu	21 000 let	$21\ 000 : 600 = 35$
Ubarututu	král v Šuruppaku	18 600 let	$18\ 600 : 600 = 31$
celkem			241 200 let 241200 : 600=402

Woolley se prokopal skrze Ur a Obejd (4500 př. n. l. - jižní Mezopotámie - osídlení s monumentálními stavbami, a tepelně zpracovávanou bronzí) k názoru, že první urská dynastie vládla mezi 3100 - 2930 př. n. l. (Hrozný 2600 - 2500 př. n. l.).

Vláda Chaldejských vládců podle originální teorie

Jestliže je možné stanovit datum potopy intervalem 4500 - 4250 př. n. l., pak první vládce před potopou vládl Eridu mezi roky 4902 - 4629 př. n. l. - což odpovídá i stáří 16. vrstvy - kdy byl v Eridu postaven první chrám (po roce 5000 př. n. l.).

Seznam králů po potopě

I. Kišská dynastie

(copyright © 1994 Zdeněk Patrick)

Z nebes sestoupilo království do města Eridu a potom i do ostatních měst.

Gaur král v Kiši vládl	1200 let	$1200 : 60 = 20$ let
Gulla Nidadabaannapad	900 let	$960 : 60 = 16$ let
Palakinatim	900 let	$900 : 60 = 15$ let
Nangiština		
Bachina	tři vládci	
Buanun	vládli celkem	$8459 : 60 = 140 \frac{59}{60}$ let
Kalibum	360 let	$360 : 60 = 6$ let
Galumum	840 let	$840 : 60 = 14$ let
Zukakip	900 let	$900 : 60 = 15$ let
Atab	600 let	$600 : 60 = 10$ let
Mašda (jeho syn)	840 let	$840 : 60 = 14$ let
Arpurim	720 let	$720 : 60 = 12$ let
Etana Pastýř	1500 let	$1500 : 60 = 25$ let
Balich (jeho syn)	400 let	$400 : 60 = 6 \frac{2}{3}$ let
Enmenunna	660 let	$660 : 60 = 11$ let
Melamkiš	900 let	$900 : 60 = 15$ let
Baršalnuna	1200 let	$1200 : 60 = 20$ let
Meszamuk	140 let	$140 : 60 = 2 \frac{1}{3}$ let
Tizkar	306 let	$306 : 60 = 5 \frac{1}{10}$ let
Ilku	900 let	$900 : 60 = 15$ let
Itasadum	1200 let	$1200 : 60 = 20$ let
Enmenbaregesi	900 let	$900 : 60 = 15$ let
Agga	625 let	$625 : 60 = 10 \frac{5}{12}$ let
Celkem	24 510 let	celkem 408 1/2 let

Vláda Chaldejských vládců podle originální teorie

23 králů vládlo plných 24 510 let, 3 měsíce a $3 \frac{1}{5}$ dne. Což je neřešitelný problém spadající snad jen do oblasti nezávazných legend, či spíše pohádek. Pokud však uvážíme nabízený přepočít, pak $408 \frac{1}{2}$ let vlády je více než reálná varianta. Podle této hypotézy by vládla I. Kišská dynastie od 4250 - 3842 př. n. l. (pokud byla uvažovaná potopa světa v roce 4500 př. n. l. pak lze hovořit i o časovém intervalu 4500 - 4100 př. n. l.).

I. Urucká dynastie

Samotný Uruk byl osídlen již někdy kolem roku 4100 př. n. l. (monumentální stavby, tavení rud, kovové nástroje) - tedy krátce po „Wooleyově potopě“. Výstavné centrum říše se širokými třídami i náměstími. S velkolepou svatyní bohyně Innany.

Pátým vládcem od potopy světa, jenž sídlil v Uruku, měl být Gilgameš. Dvoutřetinový bůh (po otci pozemšťan, po své matce, bohyni Ninsun - bůh). Od potopy prý dělilo jeho vládu celých 2045 let. Nyní však opustíme předešlý přepočít oběhů, neboť se zdá, že tabulka udávající počet I. Urucké dynastie působí velmi nesourodě. Snad byla dodatečně pozměněna starověkými pisáři k větší slávě v očích potomků.

Co však víme zcela bezpečně?

Hradby, kterými nechal legendární Gilgameš obklopit své město, nelze přehlédnout ani dnes.

Devět metrů vysoké, devět metrů mocné, devět kilometrů dlouhé.

On sám prý panoval v období, kdy končil věk posvátného Býka a lidstvo vstoupilo do znamení Skopce (Berana asi 2320 - 2205 př. n. l. - jini 2160 až 2150 př. n. l.). Gilgamešem zabitý Nebeský býk, jenž po dlouhá staletí vítězně zářil na noční obloze, může být zákrtným významem pro ukončení epochy strašných pohrom, ale i konec božstev, jež tyto katastrofy dopustily.

Konec kultu „zlatého telete“ však nepřináší konec utrpení.

V celém pásmu života této planety náhle mizí mnohá civilizační centra, jako když kdosi mávne čarovným proutkem. Nad poměry vyspělé Mohendžodáro a Harappa jsou kolem roku 2000 postiženy hlubokým úpadkem. Vše končí dokonalým zrušením dobytelskými uctivači ohně (boha Agni) - kmeny Arjů (asi 1750 př. n. l.). V

téže době, kdy mizí civilizační centra tehdejšího světa je rozkotán i sumerský Ur nebeským větrem (krátce po roce 2000 př. n. l.). Tehdy, nebo spíše krátce předtím, vychází z „chaldejského“ Uru i legendární praotec Abrahám. Tentýž, jenž má až s podivem své přesné informace o blížícím zničení hříšné Sodomy a neméně prostopášné Gomory.

V tomtéž kritickém období se v Řecku objevuje i první migrační vlna řeckých kmenů prchajících z hloubi Asie.

V Egyptě je oslabena státní moc. Nepokoje a vzpoury přivodí hluboký úpadek a konec Staré říše (kolem 2270 př. n. l.). Nepřehledná situace trvá až do roku 2000 př. n. l. a nelepší se ani po vpádu mořských národů prchajících z Asie (Hyksosové kolem roku 1750 př. n. l.).

Starší mínojské období (2000 - 1700 př. n. l.) představuje na Krétě naopak rozkvět a období výstavby nejstarších paláců v Knóssosu a ve Faistu.

Do časů bájného krétského krále Mínoa, jež se stále více stává historickou realitou, je zasazena legenda o obru Talósovi. Úkolem tohoto mobilního bezpečnostního systému bylo nejen ochránit Krétu před nevídanými vetřelci, ale i legitimního Diova syna - krétského vladaře - Mínoa.

Celoměděný bodyguard byl zhotoven a naprogramován svým tvůrcem božským Hefaistosem tak, aby denně třikrát oběhl ostrov a eliminoval v samém zárodku jakékoliv invazní a tudíž nepřátelské snahy házením balvanů a skalních úlomků.

Podivná ostrovní ostraha pracovala se zarputilostí robota, jímž pravděpodobně systém Talós i byl. Všeobecně se má za to, že centrální ovládání měděného monstra se nacházelo kdesi poblíž paláců ve Faistu.

Soumrak jeho kariéry nastal v okamžiku, kdy se na Krétě vylodili bájní Argonauté, na své cestě za zlatým rounem. Šéf výpravy Iásón, pomocí kouzel své manželky, měděného obra, či jeho systém, obludil natolik, že dezorientovaný kolos zakopl o skálu a upadl.

Nezničitelný měděný hřeb, umístěný poblíž jeho kotníku, se uvolnil a veškerá životodárná kapalina, jenž jej uváděla do pohybu - vytekla. Některé verze upřesňují druh oné kapaliny. Bylo jím prý

roztavené olovo. A pouze vysoká provozní teplota mechanismu jej neustále udržovala v kapalném stavu. Talósova provozní teplota tedy neměla nikdy poklesnout pod 321⁰ C.

Co však je dnes jisté?

Dávni bohové mlčí a mnohé bylo z paměti lidstva vymazáno s tak s obdivuhodnou dokonalostí, že novodobí cenzoři blednou neutěšitelnou závistí.

Dříve, než byly Mykény a Kréta vylidněny a zcela zpustly, zmizeli s povrchu planety nejen Sumerové, ale i potomci hybridních obrů typu Gilgameš (impozantní výška 11 loktů - cca 4 metry), či chcete-li zbytky předpotopních Nefilim, dosluhujících v podobě biblického krále Oga (zabit kolem roku 1750 př. n. l.), kdesi poblíž Mojžíšovy zaslíbené země. Tam, kde se potulují i nebeští poslové s příslibem příchodu Mesiáše, jenž spatří světlo světa v Betlémě, aby později byl jeho život ukončen, pro místní zvyky nezvyklou smrtí - na „dřevu“.

Kdo tehdy mohl tušit, že v daleké budoucnosti čekají římské sandály připravené vyrazit i do těchto biblických končin?